

TŘICET TŘI

Slunce se schovávalo za řídké cáry mraků, jako když urozená dáma skrývá svoji tvář za jemný závoj. Marian sledovala, jak s pohybem mraků její stín na zemi měkne a vzápětí zase získává ostré obrysy. Stébla trávy vrhala jednou stíny jako nože, podruhé jako prsty a nakonec jako vzpomínky.

Nedaleko se lukostřelci připravovali na závěrečné kolo. Davem procházeli vojáci a okřikovali ty, kteří byli příliš netrpěliví nebo troufalí. Hudebníci hráli, trhovci křičeli a někde se z toho hluku a zmatku života rozplakalo novorozeně.

Marian stála bez hnutí. Lidé pobíhali sem a tam, poletovali jako listí v poryvech větru. Jednou rukou svírala luk, jehož konec si opírala o botu. Palcem pomalu přejížděla po špičkách prstů v rukavici a vychutnávala si dotek ohlazené kůže. Kůže se ohlazovala už při výrobě lukostřelecké rukavice, ale žádný rukavičkář ji nedokázal ohladit tak dokonale jako po léta opakované napínání a pouštění tětivy.

Byla to čistě jednoúčelová rukavice – nezajímavá, nenápadná, že se jedná o rukavici, poznal jenom lučištník. Dva kožené náprstky pro prsty spojené řemínky s nátepníkem. *Náprstky*, pomyslela si a kruhovými pohyby znovu pohládila kůži. *Točí se kolem dokola...*

Byla to krásná chvíle, když tam stála s otcem, jablko v jedné ruce, druhou ruku měla zaklesnutou do jeho rámě a sledovali hru s náprstky. Hru, o níž všichni věděli, že jde o podfuk. Hráli jste ji, protože jste věděli, že je to podfuk pro všechny ostatní, ale pro vás je to něco jiného. Protože vy si určitě všimnete něčeho, co ostatním uniklo.

Ucítila na rameni něčí ruku. Zvedla hlavu jen tak, aby pod spuštěným okrajem kápě uviděla známou tvář.

„Musíme si promluvit,“ řekl Alan naléhavě a s vážným výrazem. Když se na něho Marian podívala, všimla si, že mu na čele zůstalo trochu mouky, kterou použil, aby to vypadalo, že má prošedivělé vlasy. Jak komicky a zároveň přesvědčivě vypadal. Ta mouka vypadala mnohem skutečněji než strach, který mu křivil obličej, doutnal v mu v očích a propůjčoval sílu prstům, jimiž svíral její loket.

„Rob...“ Alan se zarazil a zatřásl jí paží. „Jak se můžeš smát? Prober se, člověče.“

Marian ani nevěděla, že se usmívá. Jakmile to řekl, přestala. „Jsem vzhůru,“ řekla tiše. Přestala se dívat na mouku v jeho vlasech a pohlédla mu do tváře.

„Střílejí sám za sebe,“ řekl Alan polohlasem a očima navrch hlavy těkal sem a tam, aby se přesvědčil, že je nikdo nemůže slyšet. „Zapomeň na mě a na Elenu.“

„Ne.“ Marian vytáhla šíp z toulce, kontrolovala opeření a palcem urovnávala jednotlivá vlákna. „Budeme postupovat, jak jsme se dohodli.“

„Vykašli se na plán!“ Alan se nadechl a znovu ztišil hlas. „Rob... příteli. Vražda. Pověsí tě. Tahle milost je pro tebe, ne pro mě.“

Marian se nelíbil tvar opeření. Jedno křídélko mělo nesprávný úhel. Viděla to, i když žádné měřidlo by nebylo dost jemné, aby to potvrdilo. Šíp sice poletí, bude se točit, ale nevyváženě. Bude to znamenat rozdíl tloušťky mušního křídla, ale nemohla si dovolit chybu. Vrátila šíp do toulce a vytáhla jiný.

Aby upoutal její pozornost, vytrhl jí Alan šíp z ruky. „Vražda.“

Marian odolala nutkání vytrhnout mu šíp zpět. Jestli už teď není jeho dřík zkroutený, jistě by se zkroutil při pokusu vzít mu ho. *Stejně mě pověsí, Alane.* Byla to pravdivá slova. Zněla pravdivě. Nikdy je ale nevyslovila na-

hlas, nikdy příliš neuvažovala, co znamená zradit Guye z Gisbornu a šerifa z Nottinghamu. Vyhýbala se těm myšlenkám z jednoduchého důvodu. Mohly by ji vyděsit tak, že by poslechla.

A teď?

Teď Marian sevřela šíp, aby si ho vzala nazpět, ale udělala to jemně, jen konečky prstů, a pomalu ho táhla k sobě, takže přitahovala i Alanovu zařatou ruku s klouby bílými od křečovitého sevření. Marian zvedla hlavu a přejela si prstem po okraji kápě. Alan sledoval její pohyb a Marian si překvapeně všimla, že se mu oči lesknou slzami.

Kvůli mně? Kvůli Robinovi? Kvůli jeho budoucnosti? Kvůli jim třem?

Závoj mraků proídl, a když k ní zvedl pohled, leskly se Alanovy světlé řasy jako zlato. Zorničky měl rozšířené a vypadal vyděšeně, když poprvé pohlédl do tváře Robina Hooda.

„Stejně mě pověsí, Alane,“ zašeptala.

Pustil šíp a Marian zkontrolovala opeření stejně jako u předešlého. Tenhle šíp byl lépe vyvážený, poletí přesněji. Znovu si stáhla kápi do obličej. Podívala se z šípu na Alana. Stál bez hnutí a pozoroval ji s neskrývanou hrůzou, strachem a vztekem.

Odvrátila se. Už svolávali lučištníky k poslednímu kolu klání. Poodešla, aby si zajistila místo u konce řady.

Tentokrát v ní volný prostor mezi ní a vzdáleným cílem nevzbuzoval žádný strach. Srdce jí tlouklo klidně a pravidelně, jako kdyby jenom šila při svíčke, nebo sledovala cestičky dešťových kapek na zamlženém skle okna.

Odvedli Alana do řady. Šel bez odporu a díval se stále před sebe. Měl dost rozumu, aby necivěl na Marian, jako kdyby byla tím jediným na celé rozlehlé nottinghamské louce.

Začali střílet první lukostřelci. Všichni byli dobří, s výjimkou toho, kterému v prvním kole přálo štěstí, nebo měl mimořádnou smůlu v tomto kole. Možná to byl ten, jehož šťastná rána Marian tolik vyděsila – nedokázala si vybavit jeho tvář, ani barvy, které oblékal.

Lukostřelec před ní měl dva dobré zásahy, ale třetí šíp měl odchlípnuté opeření, které ho škráblo do hřbetu ruky. Se zaklením upustil luk a z levé ruky mu kapala krev.

Opeření je hrozná věc, pomyslela si Marian a dotkla se opeření odloženého šípů v toulci pod pláštěm. Síla a rychlost, s níž šíp vylétal z luku, mohla způsobit, že vadné opeření rozseklo střelci prst, jako když horký nůž projede máslem.

Marian se postavila na čáru a jedním pohybem napnula luk.

Mladíci, muži donucení na sklonku života k pytláctví, dámy, které pečovaly o to, jaký dělají dojem a o svůj půvab, ti všichni dělali stejnou chybu, když se učili střílet z luku. Marian ji dělala také. Instinkt velel podržet luk napnutý, dívat se na cíl, srovnat tělo, ramena, prsty, dokonce i rty, jako kdyby každá kapka soustředění navíc vedla šíp během jeho letu.

Dbali na sebeovládání. Hledali je v cuknutí ruky, když se snažili trhnout tětivou, namísto aby ji pustili; hledali je v křečovitém sevření luku, který měl jen lehce sedět v dlani, kdyby mu to umožnili; hledali je v napětí desítek drobných svalů, když se připravovali na cuknutí uvolněné tětivy. Marian trvalo léta, než pochopila, na co všechno myslí, když se snažila vypilovat své střelecké umění, než si uvědomila všechny obavy, které byly na překážku. Trvalo jí léta, než si uvědomila, že dokonalost není ten pravý cíl.

Zkušený lukostřelec věděl, jak vystřelí, ještě dřív, než napnul luk. Dokonce dřív, než založila šíp na tětivu, snad ještě předtím, než vzala do ruky luk tehdy, když byla ještě dítě, když ji poprvé napadlo dokázat, že je stejně dobrá jako kterýkoli kluk.

Duše znala cíl. Marian pouze musela přijmout luk za svůj, dovolit mu, aby se stal jejím srdcem a šíp jejím hlasem a pak jít z cesty.

Uplynulo sotva půl nádechu, když vypustila první šíp, ale už slyšela vzdálený hlas odněkud zleva.

To je on, řekl ten hlas. *Je to on. Poznávám ho. Jak stojí, ta výška, jak napíná luk – je to on.*

Nedokázala říct, jak ho může slyšet přes hluk davu, jak se ta rychlá a vzrušená slova dostávají k jejím uším nezakreslená všudypřítomným křikem a hovorem. Jako kdyby Gisborne stál vedle a hovořil pouze k ní.

Jdu tam – ve jménu božím, poznal bych ho kdekoli. Jdu tam, hned než...

První šíp se zaryl do terče s chladnou přesností a dav utichl. Druhý, jen o nádech později, zaduněl v tichu do terče dřív, než dozněl tupý náraz první-

ho šípu. Třetí šíp rozštípl druhý, strhl si část opeření a k zemi se snesla jemná sprška vláken potřhaného pera.

Všechny šípy po sobě následovaly s odstupem jen několika vteřin. Marian stála s lukem v natažené paži a nezvedla hlavu, dokud se na zem nesnesl poslední kousek opeření. Kůže rukavice, teplá od něžného pohlazení tětivy, ji hřála na tváři jako polibek.

Ticho roztrátil bohapustý, dunivý výkřik a vzápětí dav propukl v jásot a hnala se k ní hradba těl. Všichni ohromeně a obdivně křičeli jeden přes druhého. Jako první k ní doběhl chlap jako hora, a teprve když ji popadl za ramena a strhl na zem, si vzpomněla, že to musí být Malý John, který odvádí pozornost, jak se předem dohodli.

Marian padla na kolena, pustila luk, nechala ho ležet v trávě u Johnových nohou a otočila se. V záplavě šedé a hnědé uviděla dvě nohy v rumělkových nohavicích. *Scarlet*, pomyslela si a tiše se zasmála. Nebýt toho, že byla dokonale pohlcena hlučným davem, byl by ji ten smích prozradil jako ženu, ať by byla v jakémkoli převleku. Plazila se k těm nohavicím, které jí razily cestu, a další pár rukou ji zvedal.

„Ne. Nechci.“ Alan dál pokračoval podle plánu a pod krkem hledal spou svého hrubého, nebarveného pláště. Ale ruce se mu třáslly, jako kdyby souhlasily se slovy, která mu přešla přes rty, „Vyhrál jsi, Robine. Proboha, nemůžu...“ Marian. *Marian*. Je to váš krk, váš život. Vaše milost.“

Marian mu odstrčila ruce a sama mu plášť rozepnula. Pod ním mě druhý, tenčí plášť z hrubé, hnědé vlny. Stejný, jaký měla ona. „Luk leží tam, kde jsem ho upustila. Nezapomeň trochu si změnit hlas. Gisborne tě nesmí poznat jako hlas Robina Hooda, který tehdy slyšel v Sherwoodu. Běž. Rychle, Alane.“

„Nemůžu.“ Alan se chvěl, měl zmučený pohled a rozhodný výraz. „Nemůžu žádat tu cenu, půjdu vstříc svému hrobu, řeknu, že jsem to nebyl já, řeknu, kdo vystřelil šípy. Ty šípy – jak jsi... Nemůžeš to po mně chtít, Robine. Marian. Robine... Zatraceně, nenechám oběsit ženu, když...“

Klid, který se Marian zmocnil, když stála na čáře a chystala se ke střelbě, klid, který cítila, když Gisborne pronesl slova, která zastínila slunce, a uvědomila si, že Tom zemřel na zranění, které mu způsobila, že zabila mladíka,

který se provinil pouze tím, že toho dne konal svoji povinnost, se rozpadl jako šíp, který rozštípla svou poslední ranou.

Marian s přidruženým výkřikem udeřila. Pěstí zasáhla Alanovu tvář tak silně, že chvíli necítila celou paži. Minstrel se svalil jako loutka v té pašijové hře, jako kdyby z něho ta rána vyrazila duši. Marian se sehnula a popadla ho za ramena. Kroutil se, když ho vlekla ke vzrušenému davu, překvapeně na ni zíral, pak na dav, který se dmul kolem nich, a na své prsty od krve, které si tiskl ke rtům jako malé dítě novou hračku.

Marian pálila ramena, bolela ji záda, a jakmile Alana dovlekla do davu, musela ho pustit a lidé ji málem srazili na zem. Před očima se jí rudě zablesklo a na kratičký okamžik si vybavila pověsti o bersercích, kteří se prý při pohledu na krev měnili v zuřivé válečníky a viděli rudě...

A to už u ní byl Will ve svých kradených šviháckých šatech, karmínové tunice a kalhotách, a shýbal se pro Alana. „Co se stalo?“ vydechl zmateně.

„Není čas. Odveč ho tam, může říct, že v tom zmatku dostal loktem nebo kopanec. Běž.“

Will neztrácel čas otázkami a táhl s sebou Alana doprostřed davu. Odněkud slyšela křik Malého Johna. Udržoval dav v pohybu a zvyšoval zmatek, aby mohli výměnu provést nepozorovaně. Když pak muži v plášti, kterého dav zvedl na ramena, sklouzla kápě, objevila se Alanova zmatená tvář. Krvácel ze rtu, ale byl při vědomí.

A omilostněný.

Marian stála zčásti ve stínu stanu a zčásti na ostrém podzemním slunci a dívala se, jak z pódia naproti seskakuje s mrštností olympijského sportovce černě oděná postava. *A to si o mně myslí, že jsem lhářka*, pomyslela si překvapivě lhostejně. *Dělá, že kulhá, jako kdyby ty jeho jizvy sahaly bůhvíkam, ale přitom běhá a skáče jako mladík.*

Dívala se, jak Gisborne odstrkuje diváky i vojáky a prodírá se do srdce davu. Strhl Alana ze zad statného chlapíka, který ho nesl, a popadl ho za ramena. Gisborne vykřikl, že potřebuje místo a světlo. Nebylo mu téměř rozumět, ale lidé poslechlí.

Sledovala, jak si Gisborne prohlíží Alanovu tvář, studuje jeho postavu, bere ho za ruku a zkoumá jeho štíhlé, jemné prsty, pozoruje úzkou, špičatou bradu.

Viděla, jak něco říká, ale přestože byla příliš daleko a jeho slova zanikala v hluku davu, věděla, co říká.

To není on.

Pozorovala je. Gisborne stál uprostřed davu, který kolem něho vytvářel volné místo, jako kdyby ho chránilo nějaké prastaré kouzlo. Allan se držel, jak nejlépe uměl, otíral si krev ze rtů, opatrně si osahával modřinu na tváři a vítězně se usmíval. Ten úsměv vypadal tak upřímně, že Marian neměla ani ponětí, kolik sil ho to stojí.

Vytratila se.